

Molta roba i poc sabó... i tan neta que la volen

Montserrat Roig

Molta roba i poc sabó

El Liceo era ple de gom a gom. Abans d'entrar-hi ja veiérem com una gran multitud s'aglomerava davant la porta principal i maldava per veure-ho tot sense entrebancs de cap mena. Els uns, la majoria suposo que estudiants, cercaven entrades per al quart i cinquè pis, i els altres, mainada i floristes, s'estrenyien embadalits per les berlines i els cotxes de punt que s'aturaven. Tots plegats arribaren a embussar l'entrada del carrer de Sant Pau, i l'autoritat, que duia damunt la testa un capell amb el plomall blanc, amb prou feines si podia contenir tot aquell atapeïment. El papà anava tan elegant que enamorava. Per un instant, vaig somiar que jo era la seva parella i que ell m'acomboiava per tal de protegir-me d'algun perill estrany. Vaig somiar tancant els ulls, és clar, i ho vaig arribar a imaginar de debò. El papà duia un frac impecable, *pechera* blanca, emmidonada com una cuirassa, coll alt de gairebé quatre dits i una gran corbata negra de seda que feia llaç. I la mamà, deliciosa, com ja t'he dit d'altres vegades; amb el vestit morat i els baixos de mussolina negra i amb la cabellera de color castany de reflexos d'aram... Era tot tan majestàtic, tan de palau, que no me'n sabia avenir. Les llotges resplendien pels joiells de les dames, i els colors dels seus vestits semblaven fer pampallugues quan movien els ventalls. Els cavallers, encatronats —alguns, t'he de confessar que em semblaren galls dindis—, es movien amb galanteria al voltant de les senyores. S'apagaren els llums i, tret del xiu-xiu de les llotges, el teatre prengué el to de silenci i de respecte que l'obra imposava. De tant en tant pujava fins a nosaltres —érem al primer pis— una flaire perfumada que ens ennuegava les gorges. I quin goig no sentia a participar, jo també, d'aquell doll d'alegria, de riquesa i de luxe!

[...]

De sobte —érem al mig del segon acte— se sentí un tret, com si hagués estat de pistola. Algú xisclà i la platea s'anà omplint d'un núvol de fum de color blavós i molt dens que començà a pujar cap als pisos superiors.

[...]

Tinc els records molt confusos i barrejats, però em sembla recordar que la mamà intentava agafar-me i deia no sé què d'una segona explosió i, després, que em perdia entre la gent que corria cap a les portelles de sortida on la multitud s'acumulava. Les otomanes dels salons de descans començaren d'omplir-se amb ferits que gemegaven —després he sabut que alguns d'ells eren agonitzants— i recordo haver acabat als braços d'en Francisco Ventura, el nebot de la vídua Climent, que m'explicà que l'explosió havia estat cosa dels anarquistes.